

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/80/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5109235805
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Potocký
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5109235805.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Potockého a členov senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a JUDr. Jany Urbanovej v právnej veci navrhovateľa: Ing. T. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom P. č. XXX, S. Q., zastúpený JUDr. Kristínou Mitrovou Polkovou, advokátkou, so sídlom F. H. XXX/XX, W., adresa pre doručovanie: P. O. T. C W., proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy s príslušenstvom, v konaní o odvolaní navrhovateľa a odporcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 14C/192/2009-342 zo dňa 18. októbra 2012 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č.k. 14C/192/2009-394 zo dňa 04. decembra 2012, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 14C/192/2009-342 zo dňa 18. októbra 2012 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Žilina č.k. 14C/192/2009-394 zo dňa 04. decembra 2012 vo výrokoch o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 32.841,13 Eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 2.841,13 Eur od 29. 10. 2009 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, o zamietnutí návrhu vo zvyšku a o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.516,76 Eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.516,76 Eur od 29. 10. 2009 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, p o t v r d z u j e.

Výrok dopĺňacieho rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 14C/192/2009-394 zo dňa 04. decembra 2012, ktorým bol návrh vo zvyšku zamietnutý, zostáva n e d o t k n u t ý.

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 14C/192/2009-342 zo dňa 18. októbra 2012 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Žilina č.k. 14C/192/2009-394 zo dňa 04. decembra 2012 vo výroku o trovách konania z r u š u j e a vec v rozsahu zrušenia v r a c i a okresnému súdu na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd rozsudkom č.k. 14C/192/2009-342 zo dňa 18. 10. 2012 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 32.841,13 Eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 2.841,13 Eur od 29. 10. 2009 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku návrh zamietol a odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 7.161,90 Eur a tieto zaplatiť na účet právneho zástupcu navrhovateľa do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Dopĺňacím rozsudkom č.k. 14C/192/2009-394 zo dňa 04. 12. 2012 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.516,76 Eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.516,76 Eur od 29. 10. 2009 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Návrh vo zvyšku zamietol a odporcovi právo na náhradu trov konania o vydanie dopĺňacieho rozsudku nepriznal.

V odôvodnení rozsudku zo dňa 18. 10. 2012 uviedol, že navrhovateľ sa návrhom zo dňa 01. 12. 2009 domáhal voči Slovenskej republike ako odporcovi náhrady škody vo výške 229.681,04 Eur, náhrady

nemajetkovej ujmy vo výške 331.940,00 Eur, príslušenstva nároku na náhradu škody vo výške 3.699,31 Eur a náhrady trov konania. Podaním zo dňa 12. 12. 2012 rozšíril nárok o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 229.681,04 Eur od 29. 10. 2009 do zaplatenia z dôvodu, že uplynutím lehoty podľa § 16 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej už len zák. č. 514/2003 Z. z.) na prerokovanie nároku sa odporca dostal do omeškania s peňažným plnením. Zmena návrhu bola pripustená uznesením zo dňa 10. 01. 2012. Po skutkovej a právnej stránke bol návrh odôvodnený tým, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia policajného zboru - Úrad boja proti korupcii ČVS:PPZ-133/BPK-S-2004 zo dňa 07. 01. 2005 mu bolo vznesené obvinenie pre trestný čin podľa § 158 ods. 1 písm. a), § 160a ods. 1, 2 Trestného zákona (ďalej už len uznesenie o vznesení obvinenia), pričom jeho sťažnosť proti označenému uzneseniu bola zamietnutá. Uznesením sudcu Krajského súdu v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu sp. zn. PŠ 2/05 zo dňa 10. 01. 2005 bol podľa § 68 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vzatý do väzby so započítaním od 07. 01. 2005, z ktorej bol prepustený uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry zo dňa 23. 03. 2005. Rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku č.k. PK-1TŠ/11/2005-964 zo dňa 13. 02. 2008 bol podľa § 226 písm. b) Trestného poriadku účinného do 01. 01. 2006 oslobodený spod obžaloby. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 2Toš 5/2008 zo dňa 06. 11. 2008 odvolanie prokurátora zamietol. Personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 63/2005 zo dňa 16. 02. 2005 bol podľa § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov policajného zboru (ďalej už len zák. č. 73/1998 Z. z.) prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru, pričom služobný pomer u neho skončil dňom doručenia rozhodnutia. Dôvodom personálneho rozkazu bol skutok, pre ktorý bolo navrhovateľovi vznesené dňa 07. 01. 2005 obvinenie. S poukazom na oslobodzujúci rozsudok o trestnej veci uznesenie o vznesení obvinenia bolo nezákonným rozhodnutím.

Okresný súd na základe vykonaného dokazovania výsluchom navrhovateľa, svedkov a listinnými dôkazmi dospel k záveru, že nárok navrhovateľa na odškodnenie podľa zák. č. 514/2003 Z. z. je čo do základu daný. V odôvodnení najskôr uviedol, že v prejednávanej veci pasívne legitimovanou osobou je odporca (Slovenská republika), za ktorého správne koná ministerstvo spravodlivosti. V tomto smere bližšie uviedol, že navrhovateľ netvrdil, že by škodu spôsobil len vyšetrovateľ alebo policajný orgán. Navyiac ministerstvo spravodlivosti vždy so súdom konalo, pričom žiadosť navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku nepostúpilo inému príslušnému orgánu. S poukazom na závery vyslovené odvolacím súdom i judikatúrou citovanú v odôvodnení uznesenia odvolacieho súdu č.k. 6Co/91/2011-221 (4MCdo/15/2009, 25Cdo/2060/2001) si osvojil názor a závery, že za nezákonné rozhodnutie je potrebné považovať uznesenie o vznesení obvinenia, ak bol navrhovateľ následne oslobodený spod obžaloby. Vychádzal teda z takého výkladu § 6 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania (ak k nemu nedošlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným), má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia po začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Súdna judikatúra systematickým a logickým výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím nevzniká len v tom prípade, keď orgány činné v trestnom konaní konali v priamom rozpore so zákonom, ale vznik nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom nie je viazaný na predpoklad, že štátny orgán poruší svoje zákonné povinnosti, prípadne sa dopustí tzv. excesu, ale ide o objektívnu zodpovednosť štátu. Ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, resp. bol spod obžaloby oslobodený, má zásadne právo na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená vznesením obvinenia. Takéto právo nemá iba v prípade, ak si vznesenie obvinenia zavinil sám, resp. ak bol spod obžaloby oslobodený, alebo proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené preto, že nie je za spáchaný trestný čin trestne zodpovedný, alebo že mu bola udelená milosť, alebo že jeho trestný čin bol amnestovaný. Nárok navrhovateľa požadovať náhradu škody z dôvodu nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia, ale aj rozhodnutia o väzbe je teda daný.

Vo vzťahu k jednotlivým nárokom, ktoré navrhovateľ uplatnil, okresný súd v odôvodnení rozsudku ďalej uviedol:

Nárok navrhovateľa na náhradu škody z titulu vyplatenej odmeny advokátovi, ktorý ho zastupoval v trestnom konaní, považoval čo do základu za dôvodný, nakoľko odmena za poskytované právne služby, ktoré navrhovateľ advokátovi vyplatil, predstavuje zmenšenie jeho majetku. Z faktúry č. 08 zo dňa 06. 11. 2008 zistil, že navrhovateľovi bola advokátom JUDr. Ladislavom Potockým vyúčtovaná odmena v celkovej výške 104.930,00 Sk (3.483,04 Eur), ktorú od navrhovateľa prijal dňa 11. 11. 2008. Po porovnaní vyúčtovaných právnych služieb s obsahom spisu Špecializovaného súdu v Pezinku sp. zn. Pk1Tš11/2005 mal preukázané účelné vynaloženie trov obhajoby v celkovej výške 85.592,00 Sk (2.841,13 Eur), ktorú sumu navrhovateľ z titulu nároku na náhradu škody priznal. Nad uvedený rozsah žalobný návrh navrhovateľa zamietol. V odôvodnení rozsudku (na strane 22-23) podrobne špecifikoval jednotlivé položky účelne vynaložených trov obhajoby.

Nároky navrhovateľa na náhradu za ročné odevné za obdobie od 07. 01. 2005 do 01. 11. 2012 (3.187,00 Eur), na výsluhový príplatok vo výške 30 % z hrubej mesačnej mzdy za obdobie od 07. 01. 2005 do 01. 11. 2012 (141.051,00 Eur), na náhradu odchodného (5.348,94 Eur), na náhradu výsluhového dôchodku (83.444,40 Eur) vyhodnotil okresný súd ako nedôvodné, nakoľko tieto nároky nie sú následkom uznesenia o vznesení obvinenia ani samotného vedenia trestného konania. Stotožnil sa s názorom odporcu, že konanie o prepustení navrhovateľa zo služobného pomeru policajta podlieha režimu zák. č. 73/1998 Z. z.. V podrobnostiach v tomto smere uviedol, že navrhovateľ bol zo služobného pomeru prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e) vyššie označeného zákona, a to personálnym rozkazom zo dňa 16. 02. 2005, ktorý mu bol doručený dňa 21. 02. 2005. Dôvodom prepustenia bolo zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti spočívajúce v tom, že navrhovateľ nevykonával riadne štátnu službu, keď neplnil svedomite úlohy na úseku jeho služobného zaradenia, uložené mu § 2 písm. a) zák. č. 171/1993, nezdržal sa konania, ktoré viedlo k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami a ktoré mohlo narušiť vážnosť policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, keď zároveň nedodrжал služobnú disciplínu, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti policajta. Jednoznačne dôvodom prepustenia zo služobného pomeru teda nebolo vznesené obvinenie, ale skutok, ktorého sa navrhovateľ dopustil. Okresný súd sa stotožnil s názorom odporcu, že nie je možné služobný pomer policajta ukončiť z dôvodu začatia trestného stíhania, vznesenia obvinenia alebo vzatia príslušníka policajného zboru do väzby. Navrhovateľ bol prepustený zo služobného pomeru v čase, keď sa považoval za nevinného a trestné konanie nebolo ukončené. Poznamenal, že trestné konanie a konanie o prepustení zo služobného pomeru policajta sú z povahy veci samostatné, pričom k obdobnému záveru dospel i Najvyšší súd SR v konaniach sp. zn. 4Sžo 2/2011, resp. sp. zn. 8Sžo/92/2009. I oslobodzujúci trestný rozsudok konštatoval, že skutok sa stal, avšak nebol trestným činom. Z uvedeného dôvodu nemožno z oslobodenia navrhovateľa vyvodzovať vecnú nesprávnosť personálneho rozkazu. Okresný súd navyše poznamenal, že v konaní nezistil, že by personálny rozkaz zo dňa 16. 02. 2005 bol zrušený, a teda že by išlo o nezákonné rozhodnutie. Rozhodnutiami ministra vnútra zo dňa 09. 06. 2009 (č.p. SRLZ-237/SP-2009) a zo dňa 27. 08. 2009 (č.p. SLV-87/PK-2009) bol zamietnutý návrh navrhovateľa na obnovu konania vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru, pričom boli zamietnuté i žaloby navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti uvedených rozhodnutí, a to rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžo 2/2011. Ako nedôvodný vyhodnotil okresný súd i nárok navrhovateľa na cestovné náhrady v súvislosti s jeho účasťou na 11 pojednávaniach v trestnom konaní (uplatnený vo výške 195,20 Eur) ako i nárok na náhradu stravného v súvislosti s jeho účasťou na pojednávaniach v trestnom konaní (uplatnený vo výške 55,00 Eur). V odôvodnení rozsudku uviedol, že cestovné náklady (uplatnené z dôvodu, že na pojednávanie cestoval vlakom ŽSS, a.s.) neboli navrhovateľom preukázané. Pokiaľ ide o nároky z titulu stravného, okresný súd uviedol, že nemal preukázanú príčinnú súvislosť medzi prípadným vynaložením nákladov na stravu počas pojednávania, nakoľko samotný biologický rytmus človeka si vyžaduje pravidelné prijímanie potravy bez ohľadu na to, či je na pojednávaní, pri iných úkonoch trestného konania, prípadne či robí alebo nerobí inú činnosť.

Okresný súd nepriznal navrhovateľovi ani nárok na náhradu trov právneho zastúpenia pri predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody z dôvodu, že takýto nárok je výslovne vylúčený zákonom a nezistil iný dôvod pre jeho priznanie navrhovateľovi. V tomto smere poukázal na skutočnosť, že podľa § 18 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. súčasťou trov konania sú i nároky právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

V ďalšej časti odôvodnenia sa okresný súd zaoberal nárokom navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú si navrhovateľ uplatnil vo výške 331.940,00 Eur. Citujúc ustanovenie § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/2003 Z. z. a vychádzajúc z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že oslobodenie navrhovateľa

spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry nie je postačujúcim zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu, pozbavenie osobnej slobody, spôsobené následky, ako aj celkovú dĺžku a okolnosti trestného stíhania. S poukazom na odôvodnenie rozsudku Špecializovaného súdu v Pezinku č.k. PK-1TŠ/11/2005 ako i uznesenie Najvyššieho súdu SR č.k. 2Toš/5/2008 zdôraznil, že v trestnom konaní neboli splnené predpoklady k použitiu agenta provokatéra voči navrhovateľovi a postup orgánov činných v trestnom konaní bol extra legem. Z predložených dôkazov nezistil, že by odporca (správne navrhovateľ - poznámka odvolacieho súdu) mal alebo mohol mať sklony k páchaniu trestnej činnosti v súvislosti so zneužívaním jeho právomoci, osobitne v súvislosti s konaním pri prideľovaní evidenčných čísel motorovým vozidlám. Naopak, mal preukázané, že činnosť navrhovateľa do 07. 01. 2005 bola hodnotená pozitívne, kontrolou na úseku, na ktorom vykonával vedúcu funkciu a ktorý riadil, neboli zistené nedostatky a pochybenia. Žiadne nedostatky a pochybenia neboli zistené ani pri následnej kontrole, ktorá bola vykonaná po zadržaní navrhovateľa. Osobitne považoval okresný súd za potrebné zdôrazniť, že z vykonaného dokazovania, osobitne z výpovedí svedkov v tomto konaní ako i v konaní pred špecializovaným súdom vyplýva, že nebolo možné vyvrátiť úmysel osoby agenta poškodiť navrhovateľa. Osobitne táto pohnútky je odôvodnená preradením osoby agenta na inú činnosť v rámci policajného zboru z dôvodov porušenia služobných povinností. Orgány činné v trestnom konaní nevenovali tejto skutočnosti pozornosť, ale bez náležitého zreteľa a splnenia podmienok pre použitie agenta, prevzali tvrdenia osoby agenta o korupčnom správaní navrhovateľa, pričom sám agent vyvíjal iniciatívu v tomto smere a prijali agentom zinscenovaný plán bez toho, aby išlo o vôľu zúčastnených osôb konať tak, ako to bolo naplánované alebo bolo možné takúto vôľu predpokladať. Ponúknutím úplatku bez toho, aby ho navrhovateľ žiadal, dokonca pri čiastočnom odpore navrhovateľa a prekonaním odporu agentom a bez poskytnutia primeranej doby pre možné vyrovnanie sa so vzniknutou situáciou, bez toho, aby si orgány činné v trestnom konaní zistili, či skutočne bude navrhovateľ vyvíjať činnosť k obstaraniu požadovaných evidenčných čísel a či si ponechá ponúknutú sumu alebo ku konaniu agenta zaujme iný postoj, došlo k zadržaniu navrhovateľa pri vnútenom konaní. Navrhovateľ nepochybne pochybil, keď prijal ponúkanú sumu, resp. ju celú nevrátil a skutok ihneď neoznámil nadriadeným, t.j. nezvládol takúto situáciu, na jeho strane sa však jednalo o riešenie situácie v pomerne krátkom čase, t.j. riešenie skratovej situácie, ktorá bola vyvolaná. Na základe uvedeného okresný súd skonštatoval, že štát prostredníctvom orgánov činných v trestnom konaní naviedol navrhovateľa na spáchanie trestného činu, dokonca mu ho iniciatívne vnucoval, pričom nepripravil navrhovateľa na riešenie takýchto situácií a tým zneužil inštitút trestného práva, pričom takéto konanie vážne zasiahlo do osobnostných práv navrhovateľa. Pri hodnotení závažnosti vzniknutej ujmy s prihliadnutím na okolnosti, za ktorých k nej došlo, okresný súd zdôraznil, že samotné trestné stíhanie, vznesenie obvinenia (ku ktorému vôbec nemalo dôjsť), vzatie do väzby, ktorú si navrhovateľ vôbec nezavinil (nešlo o útekovú väzbu), ako aj celkovú dĺžku prebiehajúceho trestného konania, mal okresný súd za preukázané, že na strane navrhovateľa došlo následkom nezákonného rozhodnutia, väzby ako aj celkového trestného stíhania k narušeniu jeho sociálnych väzieb v súkromnom a pracovnom živote, k zásadnej zmene spôsobu života, vykonávania práce a cieľov. Celé konanie navrhovateľa bolo medializované nie jeho pričinením, ale informovaním hovorca orgánov činných v trestnom konaní, následkom čoho sa okolie navrhovateľa dozvedelo o vznesení obvinenia ako i o jeho vzatí do väzby. Je nepochybné, že pracovný okruh osôb navrhovateľa, na ktoré sú kladené zvýšené požiadavky bezúhonnosti, sa mu začal vyhýbať, pričom s ohľadom na celkovú dĺžku celého konania muselo dôjsť k ochabnutiu a prerušeniu vzťahov s okruhom kolegov a spolupracovníkov. Tak isto väčšina ľudí z okolia navrhovateľa vzhľadom na medializované informácie, ale aj samotné zadržanie, väzbu a pokračujúce trestné stíhanie, nevyhľadávala navrhovateľa, resp. sa vyhýbala stretávaniu s ním. Takýto zásah do sociálnej oblasti sa výrazne prejavil aj v súkromnom živote navrhovateľa, vo vzniku rodinných problémov medzi ním a manželkou, ktorá práve v tej dobe potrebovala vzhľadom na tehotenstvo a narodenie dieťaťa pomoc a podporu navrhovateľa, k narušeniu vzťahov s otcom, ktorý vykonával vysokopostavené funkcie v policajnom zbore. Okresný súd preto nemal dôvodnosť pochybovať o pravdivosti výpovedí svedkov, ako aj o vzniknutých dôsledkoch. Odporcom preukazovaná a tvrdená prezumpcia neviny sa skôr môže prejavovať v úradnej činnosti ako súkromnom živote, pretože celé okolie navrhovateľa nevyhnutne vyhodnocovalo a reagovalo na vtedajšiu situáciu a nesledovalo proces trestného stíhania trvajúceho viac ako 3 roky, teda logicky viac vyhodnocovalo situáciu skutku a bezprostredného sledu okolností, ako venovalo pozornosť možnému uznaniu viny súdom. O uvedenom záujme verejnosti nepochybne nasvedčuje množstvo správ a článkov venujúcich sa zadržaniu navrhovateľa ako následnému oslobodeniu spod obžaloby. Ochota verejnosti je skôr prijímať senzácie ako okolnosti o ich náprave a vysvetlení. Z výpovedí svedkov mal jednoznačne preukázané, že došlo k závažnému zásahu do súkromnej sféry a uplatnenia sa v spoločenskom živote, k zmene sociálneho statusu, k povolaniu i sociálneho prostredia. Pokiaľ by nedošlo k nasadeniu

agenta a vyprovokovaniu ku skutku, pravdepodobne by nedošlo ani k porušeniu služobných povinností navrhovateľa, ku skončeniu služobného pomeru, ku zmene sociálneho prostredia a väzieb. Skorým správnym vyhodnotením skutku by nedošlo k vzatiu navrhovateľa do väzby, ani k začatiu trestného stíhania a takému intenzívnemu zásahu v jeho súkromnej sfére. Pokiaľ ide o výšku primeranej náhrady, okresný súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že sa nemohol stotožniť s limitovaním výšky nemajetkovej ujmy výškou náhrad, ktoré sa priznávajú obetiam trestných činov podľa zák. č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi. V danom prípade sa nezohľadňujú osobnostné práva, ale výpočet odškodnenia pri ujme na zdraví sa určí podľa osobitného predpisu upravujúceho poskytovanie náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, pri smrti vo výške 50-násobku minimálnej mzdy a ujme na zdraví znásilnením alebo sexuálnym násilím vo výške 10-násobku minimálnej mzdy. Takýto výklad by znamenal degradáciu základných osobnostných práv. Ďalej dal okresný súd do pozornosti skutočnosť, že odporca v tomto konaní neposkytuje náhradu za iného páchatela, ale zodpovedá za svoju činnosť, ktorú vykonáva prostredníctvom svojich orgánov. Ak za prieťahy v konaní priznáva Ústavný súd SR alebo Európsky súd pre ľudské práva náhradu v priemere 1.000,00 Eur - 2.000,00 Eur za rok, za nezákonné odpočúvanie vo výške 20.000,00 Eur, je potrebné priznať navrhovateľovi, voči ktorému bolo vznesené nezákonné obvinenie, vedené trestné stíhanie a bol od 07. 01. 2005 do 23. 03. 2005 vo väzbe, náhradu nemajetkovej ujmy vo väčšom rozsahu. S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti považoval za nevyhnutné priznať navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000,00 Eur. Nad uvedený rozsah návrh navrhovateľa zamietol. Navrhovateľovi nepriznal právo na zaplatenie úrokov z omeškania z priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, pretože o výške nároku (pokiaľ nedôjde k dohode o predbežnom prejednaní veci) rozhoduje súd a ten, kto ju má nahradiť, sa dostáva do omeškania až v prípade, keď nespĺni právoplatne uloženú povinnosť. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vzniká totiž až rozhodnutím súdu a nie uplatnením nároku. K priznanému nároku na náhradu škody vo výške 2.841,13 Eur okresný súd priznal navrhovateľovi i právo na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne za obdobie od 29. 10. 2009 do zaplatenia. V tomto smere sa stotožnil s názorom navrhovateľa, že odporca sa dostal do omeškania s úhradou uvedenej majetkovej škody odo dňa uplynutia doby na predbežné prerokovanie nároku. Navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie dňa 24. 04. 2009, ktorá bola odporcovi doručená najneskôr dňa 28. 04. 2009 a lehota na plnenie uplynula dňa 28. 10. 2009, t.j. uplynutím zákonom stanovenou 6-mesačnou lehotou. Výšku úroku z omeškania priznal podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. vo výške o 8 percentuálnych bodov vyššej, ako bola určená základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania, ktorá ku dňu 29. 10. 2009 predstavovala výšku 1% p.a..

O náhrade trov konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 3 O. s. p.. V podrobnostiach v tomto smere uviedol, že rozhodnutie o výške nemajetkovej ujmy bolo závislé od úvahy súdu, vo vzťahu k tomuto nároku bol navrhovateľ úspešný, tiež bol úspešný v časti nárokov na náhradu škody z titulu odmeny za obhajobu. Na druhej strane odporca mal úspech v časti zamietnutia nárokov trov vynaložených na obhajobu a v časti zamietnutia nárokov na náhradu odevného, cestovného, stravného a výsluhového príplatku.

V odôvodnení dopĺňujúceho rozsudku uviedol, že rozsudkom č.k. 14C/192/2009-342 zo dňa 18. 10. 2012 opomenul rozhodnúť o nárokoch navrhovateľa na ušlú mzdu za obdobie od 07. 01. 2005 do 23. 03. 2005 (kedy bol navrhovateľ vo väzbe) a za obdobie od 23. 03. 2005 do 01. 11. 2012 (ktorý nárok si navrhovateľ uplatnil z dôvodu, že pri normálnom behu udalostí by ukončil služobný pomer po 15-tich rokoch), a to v celkovej výške 81.709,20 Eur. Okresný súd dopĺňujúcim rozsudkom priznal navrhovateľovi nárok na náhradu mzdy len vo výške 1.516,76 Eur, a to za obdobie väzby, t.j. od 07. 01. 2005 do 21. 02. 2005. Pokiaľ navrhovateľ žiadal náhradu mzdy za ďalšie obdobie, jeho návrh vo zvyšku zamietol. V odôvodnení dopĺňujúceho rozsudku zopakoval obsah listinných dôkazov, ktoré citoval v rozsudku č.k. 14C/192/2009-342 zo dňa 18. 10. 2012 a ďalej uviedol, že vzatím do väzby prišiel navrhovateľ o nárok na plat a ostatné platové náležitosti v priamej súvislosti s rozhodnutím o väzbe. Za obdobie od vzatia do väzby do ukončenia služobného pomeru (ku ktorému došlo personálnym rozkazom zo dňa 16. 02. 2005 a ktorý bol navrhovateľovi doručený dňa 21. 02. 2005) by navrhovateľ (ak by nebol vzatý do väzby) vykonával službu v policajnom zbore najneskôr do 21. 02. 2005. Za toto obdobie mu teda náleží náhrada mzdy z dôvodov väzby. Za ďalšie obdobie navrhovateľovi nepriznal náhradu mzdy konštatujúc, že k ukončeniu služobného pomeru navrhovateľa došlo nezávisle od vznesenia obvinenia voči navrhovateľovi, resp. jeho vzatia do väzby. Preto po prepustení z policajného zboru by navrhovateľovi nevznikol nárok na plat, ani keby nedošlo k jeho vzatiu do väzby. Vznik pracovného

pomeru alebo vznik obdobného pomeru od 22. 02. 2005 do ukončenia väzby nemal súd preukázaný, a preto navrhovateľovi iné náhrady platu alebo mzdy nemohli vzniknúť. Navrhovateľom uplatňované ďalšie mzdové nároky by boli dôvodné len v konaní proti služobnému úradu a len vtedy, keby došlo k zrušeniu personálneho rozkazu, čo sa však nestalo. K sume 1.516,76 Eur priznal okresný súd navrhovateľovi i 9 % ročný úrok z omeškania od 29. 10. 2009 do zaplataenia. Aj v tomto prípade ide o náhradu majetkovej škody, keď odporca sa dostal do omeškania odo dňa uplynutia doby na predbežné prerokovanie nároku. O náhrade trov konania v súvislosti s vydaním doplňujúceho rozsudku rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 2 O. s. p..

Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie navrhovateľ i odporca.

Navrhovateľ podal odvolanie proti rozsudku č.k. 14C/192/2009-342 zo dňa 18. 10. 2012 v časti, v ktorej bol návrh zamietnutý. Proti doplňujúcemu rozsudku č.k. 14C/192/2009-394 zo dňa 04. 12. 2012 odvolanie nepodal.

Navrhovateľ v dôvodoch odvolania uviedol, že okresný súd síce správne ustálil základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ale priznaná výška je neprimerane nízka. Nezákonné trestné konanie spôsobilo úplný rozvrat v inak konsolidovanom a bezúhonnom živote navrhovateľa. Neodstrániteľne mu zničilo profesionálny a spoločenský život, hlboko otriaslo životom celej rodiny. Na navrhovateľa orgány verejnej moci vyliali vedro špiny, ktoré z neho do konca života nikto nezmyje. Už navždy bude ten „skorumpovaný dopravák“. Množstvom dôkazov preukázal závažnosť vzniknutej ujmy, závažnosť následkov v súkromnom, pracovnom živote i spoločenskom uplatnení. Dôvody, pre ktoré okresný súd zamietol zvyšné nároky na náhradu škody, sú čiastočne nesprávne a čiastočne nepreskúmateľné. Je úplne nesprávny názor okresného súdu, podľa ktorého prepustenie navrhovateľa zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru nie je dôsledkom nezákonného rozhodnutia. Porovnaním skutkovej vety uznesenia o vznesení obvinenia s dôvodmi personálneho rozkazu zo dňa 16. 02. 2005 možno konštatovať úplnú zhodu. Vo všetkých prípadoch vznesenia obvinenia pre úmyselný trestný čin policajtovi je použitý označený dôvod pre prepustenie zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru. Ak by nebolo nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia, nebolo by ani personálneho rozkazu o prepustení navrhovateľa zo služobného pomeru. Za nepreskúmateľný považoval i dôvod zamietnutia návrhu na príslušenstvo, ktoré predstavujú náklady navrhovateľa vynaložené na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Navrhovateľ tieto náklady neuplatňoval ako trovy prebiehajúceho konania. Poukázal na ust. § 18 ods. 3 veta druhá zák. č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom. Práve s poukazom na označené ustanovenie navrhovateľ neuplatnil náklady na predbežné prerokovanie nároku ako trovy konania, ale ako príslušenstvo uplatneného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Predbežné prejednanie nároku na náhradu škody je obligatórne (§ 15 vyššie označeného zákona) a každý má právo na odbornú právnu pomoc v zmysle článku 42 ods. 2 Ústavy SR. Na základe týchto skutočností navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v časti napadnutej odvolaním zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca podal odvolanie proti rozsudku okresného súdu č.k. 14C/192/2009-342 zo dňa 18. 10. 2012 v časti, ktorou súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 32.841,13 Eur s príslušným úrokom z omeškania a v časti, ktorou mu uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 7.161,90 Eur. Odvolanie podal i proti doplňaciemu rozsudku č.k. 14C/192/2009-394 zo dňa 04. 12. 2012 v časti, ktorou uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.516,76 Eur s príslušným úrokom z omeškania.

V dôvodoch odvolania uviedol, že navrhovateľ uplatňoval svoje nároky na náhradu škody a nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia, ktorým bolo uznesenie o vznesení obvinenia. Okresný súd v tomto smere nemohol rozšíriť titul uplatneného nároku, nakoľko označenie rozhodnutia, ktoré spôsobilo navrhovateľovi škodu, je otázkou skutkovou a nie právnou. Ďalej uviedol, že si môže osvojiť záver, že pasívne vecne legitimovaným subjektom je Slovenská republika, ale Ministerstvo spravodlivosti SR nie je príslušným orgánom, ktorý má Slovenskú republiku v prejednávanej veci zastupovať. Otázka určenia príslušného orgánu na prerokovanie nároku na náhradu škody v prípade, ak tento je odvíjaný od uznesenia o vznesení obvinenia ako nezákonného rozhodnutia, bola judikatúrou definitívne vyriešená. Najvyšší súd SR v dovolacom rozsudku sp. zn. 3Cdo/194/2010 ustálil, že ako orgán konajúci v mene štátu prichádza do úvahy tak Ministerstvo vnútra SR, ako aj Generálna prokuratúra SR, nie Ministerstvo spravodlivosti SR. V prvostupňovom konaní namietal, že návrh navrhovateľa nemôže byť dôvodný už preto, že si svoje trestné stíhanie zavinil sám. Uvedená námietka je aplikovateľná aj v prípade,

ak by navrhovateľ svoj nárok uplatnil z titulu väzby. Touto námietkou sa okresný súd nezaoberal a nevysporiadal sa s ňou. Pokiaľ okresný súd ohľadom otázky nemajetkovej ujmy uviedol, že navrhovateľ si väzbu nezavinil, keďže nešlo o útekovú väzbu, túto otázku riešil len okrajovo pri posudzovaní výšky nemajetkovej ujmy. V tomto smere poukázal na závery okresného súdu o pochybení samotného navrhovateľa, čo opodstatňovalo potrebu riadne sa vysporiadať s otázkou, či si navrhovateľ trestné stíhanie, resp. väzbu nezavinil sám. Ak v čase rozhodovania o vznesení obvinenia a väzbe podstatným príčinením navrhovateľa existovalo dôvodné podozrenie, že navrhovateľ sa dopustil trestného činu a okresný súd uviedol, že navrhovateľ pochybil, pokiaľ prijal ponúkanú sumu, resp. ju celú nevrátil a skutok ihneď neoznámil nadriadeným, z uvedeného sa skôr javí, že námietka zavinenia trestného stíhania, resp. väzby je dôvodná. V ďalšej časti odvolania odporca namietal jednotlivé priznané nároky. Vo vzťahu k nároku na náhradu trov obhajoby registruje istú nezrovnalosť a tou je priznaný úkon právnej služby dňa 15. 03. 2005, účasť obhajcu na výsluchu obvineného. Vo vyúčtovaní obhajcu zo dňa 06. 11. 2008 sa žiadny úkon zo dňa 15. 03. 2005 nenachádza. Odporca zároveň žiadal odvolací súd o prehodnotenie záverov okresného súdu ohľadne predložených dokladov v súvislosti s úhradou odmeny advokáta. Podľa doloženej faktúry mala byť zaplatená záloha vo výške 65.000,00 Sk najneskôr v deň vyhotovenia faktúry, t.j. 06. 11. 2008. Navrhovateľ podľa príjmového pokladničného dokladu zo dňa 11. 11. 2008 zaplatil celú sumu faktúry (104.930,00 Sk) v čase, keď už mala byť uhradená jej podstatná časť (65.000,00 Sk), čo vyvoláva nejasnosti a pochybnosti ohľadom skutočnej úhrady trov obhajoby. Vo vzťahu k priznanej náhrade nemajetkovej ujmy odporca uviedol, že okresný súd ju priznal nielen za vznesenie obvinenia, resp. za samotný priebeh trestného konania, ale i za väzbu, použitie agenta a podobne, čo nie je prípustné. Okresný súd nad rámec potreby súdneho konania skúmal zákonnosť použitia agenta, ako aj jeho osobu, pričom hodnotil postupy orgánov činných v trestnom konaní v smere prístupu k agentovi. Súd v občianskoprávnom konaní nie je oprávnený skúmať dôkaznú situáciu v trestnom konaní a posudzovať, či boli alebo neboli splnené predpoklady pre jeho použitie. Otázku nemajetkovej ujmy nemal skúmať ani vo vzťahu k väzbe. V tomto smere išiel nad rámec svojich oprávnení a nad rámec potrieb súdneho konania. Zdôraznil, že v prípadoch, ak je nezákonným rozhodnutím vznesenie obvinenia a nárok nie je uplatnený z titulu väzby, súdy len výnimočne pristupujú k náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. túto priznávajú v podstatne nižšej sume, ako súd v tomto konaní. Okresný súd neprodukoval odôvodnenie, ktoré by mohlo byť základom pre priznanie náhrady vo výške 30.000,00 Eur. Na mnohých miestach napadnutého rozsudku konštatoval, že navrhovateľ pochybil, pričom nepoprel ani porušenie služobných povinností navrhovateľa. Z vykonaného dokazovania je tiež zrejmé, že navrhovateľ vykonal ten skutok, pre ktorý bol trestne stíhaný, navrhovateľ tiež porušil služobnú prísahu, resp. služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom. V danom prípade ide zjavne o okolnosti, ktoré musia vyvolať už pochybnosti vôbec o tom, či je potrebné priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Okolnosti, ktoré súd popísal ako relevantné pre posúdenie nároku, sa naopak javia ako nevýznamné. Myšlienkové postupy okresného súdu sa nejavia celkom správne, pretože vznesenie obvinenia a následné oslobodenie spod obžaloby je predpokladom existencie základu nároku na náhradu škody, t.j. nemôže byť okolnosťou rozhodujúcou o výške nároku, rovnako nezavinenie väzby nemôže byť okolnosťou ovplyvňujúcou výšku nároku. Celková dĺžka konania (3 a pol roka) bola štandardná, preto okresný súd opäť nemohol odôvodňovať zvýšenie sumy náhrady nemajetkovej ujmy. Dĺžka trvania väzby (približne 2 a pol mesiaca) je relatívne krátkym trvaním väzby. Vo vzťahu k jednotlivým zásahom do osobnostných práv okresný súd nepomenoval jasne a konkrétne, k akým zásahom došlo, ani z výpovede ktorých svedkov vychádzal. Nevysporiadal sa s jeho námietkou o tom, že príčinou vzniku prípadnej nemajetkovej ujmy nebolo trestné stíhanie, ale prepustenie zo služobného pomeru, ktorého nezákonnosť ale nebola konštatovaná. Pokiaľ okresný súd odvodil nemajetkovú ujmu z medializácie celej veci, odporca dal do pozornosti, že ani článok 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nebráni štátnym orgánom informovať o priebehu trestného vyšetrovania, čo však vyžaduje, že budú informovať uvážlivo a s nevyhnutnou zdržanlivosťou, aby bola rešpektovaná prezumpcia nevinu. S medializáciou trestného stíhania nie je možné spájať zodpovednosť štátu. Je potrebné zdôrazniť, že zodpovednosť za obsah jednotlivých článkov alebo iných mediálnych výstupov nesie samotný vydavateľ, resp. súkromnoprávne médiá. Pokiaľ okresný súd za pôvodcu tohto informovania označuje hovorcu orgánov činných v trestnom konaní, nie je prípustné, aby zodpovednosť za jeho konanie v mene štátu znášalo ministerstvo spravodlivosti. Rovnako odmieta niesť akúkoľvek zodpovednosť za to, že tretie osoby v okolí navrhovateľa nerešpektovali prezumpciu nevinu. Pokiaľ osoby v okolí navrhovateľa toto nerešpektovali, uvedené nemôže byť na ťarchu štátu. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy okresný súd hľadal neprimerané vodítko pre jej určenie. Nie je totiž možné hľadať paralely medzi sumami odškodnenia za prietahy či nezákonné odpočúvanie. Odporca naopak vidí väčší priestor pre hľadanie východiskových primeraných súm v zák. č. 215/2006 Z. z., ktoré

okrem odškodnenia na zdraví pozná aj morálnu škodu. V tomto smere bol názoru, že odmietnutím určenia čo i len primeranej sumy k sume morálnej škody podľa vyššie označeného zákona nedochádza k degradácii osobnostných práv poškodených podľa zák. č. 514/2003 Z. z., ale naopak, k degradácii právom chránených záujmov osôb poškodených násilnými trestnými činmi v porovnaní s osobami, ktoré boli trestne stíhané. Pokiaľ by okresný súd pri určovaní výšky náhrady napríklad za isté východisko považoval sumu náhrady podľa § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01. 01. 2009 a pokiaľ by nárok bol z titulu väzby naozaj uplatnený a konštatovanie porušenia práva by nepostačovalo a nárok by nebolo možné uspokojiť inak, navrhovateľovi by prislúchalo pri 75-dňovej väzbe minimum vo výške 1.313,00 Eur. Pri uvedenej minimálnej sume finančného odškodnenia sa javí priznaná suma nemajetkovej ujmy vo výške 30.000,00 Eur ako celkom zjavne neprimeraná. Vo vzťahu k úrokom z omeškania poukázal odporca na najaktuálnejšiu rozhodovaciu činnosť súdov v Slovenskej republike, podľa ktorej sa môže dlžník - štát dostať do omeškania až v prípade uloženia povinnosti nahradiť istinu (napr. Najvyšší súd SR sp. zn. 7MCdo/16/2011). Vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania namietal, že okresný súd síce správne pomenoval jednotlivé úspechy, resp. neúspechy navrhovateľa, ale na ich základe dospel k nesprávnym právnym záverom, nakoľko aplikoval ust. § 142 ods. 3 O. s. p. vo vzťahu k celému predmetu konania. Právne závery okresného súdu by boli správne v prípade, ak by predmetom konania bol len nárok na náhradu nemajetkovej ujmy alebo pokiaľ by uplatnená majetková škoda predstavovala len nepatrný nárok voči uplatnenej nemajetkovej ujme. Navrhovateľ si v konaní uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody vo výške 229.681,04 Eur, pričom mu bol napadnutým rozsudkom priznaný nárok len vo výške 2.841,13 Eur. Je pravdou, že o časti nároku na náhradu ušlého zárobku (vo výške 81.709,20 Eur) bude rozhodnuté až dopĺňacím rozsudkom, ale i tak by úspech navrhovateľa v časti nároku na náhradu majetkovej škody predstavoval približne len 2 %. Odporca v odvolaní proti dopĺňaciemu rozsudku zopakoval námietky vo vzťahu k titulu uplatneného nároku, určenia príslušného orgánu, zavinenia trestného stíhania, resp. väzby a vo vzťahu k výroku o povinnosti zaplatiť navrhovateľovi 1.516,76 Eur s príslušným úrokom z omeškania uviedol, že nárok na náhradu ušlého zárobku nebol vôbec uplatnený z titulu rozhodnutia o väzbe, ale z titulu uznesenia o vznesení obvinenia, pričom navrhovateľ si svoje trestné stíhanie ako aj väzbu zaviniel sám. Už vo svojom vyjadrení zo dňa 07. 03. 2012 uviedol, že nie je zrejmé, v akom režime bol služobný pomer navrhovateľa počas trvania väzby. Navrhovateľ neuviedol, či bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby, či čerpal dovolenku alebo či mu bolo poskytnuté služobné voľno bez náhrady mzdy. Pokiaľ navrhovateľ nebol pozbavený výkonu štátnej služby, ani mu nebolo poskytnuté služobné voľno bez náhrady mzdy, navrhovateľovi pred zrušením služobného pomeru prináležal služobný príjem a pokiaľ mu vyplatený nebol, mohol sa ho domáhať od svojho služobného úradu, nie od štátu. V tomto smere bol teda názoru, že nárok na vyplatenie funkčného platu od služobného úradu nezaniká ex lege nástupom do väzby, ale je potrebné splnenie ďalšieho predpokladu (napr. pridelenie služobného voľna bez nároku na služobný plat), ktorý navrhovateľ nepreukázal. Hodnoverne nepôsobí ani potvrdenie o mzde zo dňa 12. 01. 2011, keď podľa pôvodného potvrdenia vyprodukovaného rovnakou inštitúciou boli vyplácané mzdové nároky až do júna 2005. Pre prípad, že by sa odvolací súd nestotožnil s týmito námietkami, žiadal, aby odvolací súd prehodnotil postup súdu prvého stupňa, pokiaľ priznal navrhovateľovi náhradu ušlého zárobku brutto, pokiaľ ju priznal prepočtom podľa pracovných dní a nie podľa priemernej mzdy pripadajúcej na deň. S poukazom na tieto skutočnosti odporca žiadal rozsudok okresného súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom v napadnutých častiach zmeniť a žalobu navrhovateľa zamietnuť alebo zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že toto odvolanie je možné hodnotiť ako všeobecné a vnútorne rozporné. K otázke nemajetkovej ujmy uviedol svoje stanovisko v odvolaní zo dňa 30. 11. 2012, resp. 14. 12. 2012. Pokiaľ navrhovateľ zdôraznil, že zák. č. 73/1998 Z. z. nepozná ako dôvod prepustenia zo služobného pomeru vznesenie obvinenia policajtovi, uvedené konštatovanie považuje za správnu premisu navrhovateľa, z ktorej však vyvodil celkom nesprávne závery. Výklad navrhovateľa v otázke posúdenia nároku na náhradu nákladov predbežného prerokovania neobstojí v konfrontácii s dôvodovou správou zák. č. 514/2003 Z. z. a úmyslom zákonodarcu.

Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu odporcu uviedol, že o dôvodnosti jeho nárokov svedčí aj právny názor vyslovený uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/15/2009 uverejnený v časopise Zo súdnej praxe č. 6/2010. Z označeného rozhodnutia je úplne zrejmé, že aktuálna judikatúra vysvetľuje pojem „nezákonné rozhodnutie“ a jeho „zrušenie“ úplne rovnako, ako pôvodne vo vzťahu k zák. č. 58/1969 Zb.. Nezákonným rozhodnutím v prípade navrhovateľa bolo uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia zo dňa 07. 01. 2005. V tomto smere poukázal i na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/53/1993 i právne stanovisko uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk

pod č. R35/1991. Samotné trestné konanie bolo vedené proti nemu v rozpore s článkom 17 ods. 2 veta prvá Ústavy SR. Uznesenie o začatí trestného stíhania sa mohlo vzťahovať len na skutok, ktorý sa stal do 30. 12. 2004, ale nie na skutok, ktorý sa mohol stať v budúcnosti, teda 07. 01. 2005, ako to bolo kladené za vinu navrhovateľovi. Ak teda nebolo začaté trestné stíhanie pre skutok, ktorého sa mal dopustiť dňa 07. 01. 2005, nemohlo mu byť pre tento skutok ani vznesené obvinenie a nemohla byť v súlade so zákonom ani podaná obžaloba. Neobstojí ani argumentácia odporcu vo vzťahu k určení príslušného orgánu verejnej moci, ktorý má konať za štát. V súvislosti s touto argumentáciou citoval ustanovenie § 4 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. a ďalej uviedol, že je nesporné, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podal Ministerstvu spravodlivosti SR. Označený orgán žiadaným spôsobom na žiadosť nereagoval. Ak by bolo ministerstvu spravodlivosti známe, že nie je príslušné vo veci konať, bolo by jeho povinnosťou bezodkladne postúpiť žiadosť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Tým, že ministerstvo spravodlivosti nepostupovalo podľa § 4 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z., dalo dostatočne navrhovateľovi najavo, že je príslušným orgánom za štát vo veci konať. Do pozornosti dal rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/194/2010. K posudzovaniu rozhodnutia o väzbe uviedol, že toto rozhodnutie môže byť nezákonné aj v prípade, ak trestné konanie skončí odsudzujúcim rozsudkom. Na druhej strane aj zdanlivo zákonná väzba v určitom štádiu trestného konania sa stáva pri oslobodzujúcom rozsudku nezákonnou. Oslobodzujúcim rozsudkom pre účely nároku na náhradu škody sa vytvára stav nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia. Len existencia zákonného uznesenia o vznesení obvinenia je zákonným predpokladom pre rozhodnutie o vzatí do väzby. Do väzby môže byť vzatá totiž len osoba obvinená z trestnej činnosti, právoplatný oslobodzujúci rozsudok znamená definitívny zánik dôvodnosti obvinenia. Je úplne obľudná predstava pri právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku zotrvať na tvrdení, že uznesenie o vznesení obvinenia z hľadiska naplnenia znakov skutkovej podstaty stíhaného trestného činu je zákonné. Takýto názor by úplne negoval oslobodzujúci výsledok nestranného a nezávislého tribunálu, ku ktorému došlo v rámci spravodlivého a kontradiktórneho procesu. Trestné stíhanie (a v rámci neho aj prípadný výkon väzby) predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva i ďalšie negatívne dopady na jeho život a životný osud. Zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, preto je spôsobilý, okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného článkom 17 ods. 1 Ústavy SR, obmedziť či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje článok 19 ods. 1,2 Ústavy SR. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie, výkon väzby, prípadne výkon uloženého trestu, ktoré boli realizované v rozpore so zákonom, resp. ústavným poriadkom, sú spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. I keď zákon nedefinuje pojem zásah ani nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté osobnostné práva, je ním však bezpochyby tak aktívne konanie, ako aj pasívne správanie, ktoré má v zákone uvedené znaky. Týmto znakom je predovšetkým neoprávnenosť zásahu a tiež jeho objektívna spôsobilosť negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby. Trestné stíhanie predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva aj ďalšie negatívne dôsledky pre jeho osobný život a životný osud jednotlivca. Negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého je síce do okamihu právnej moci meritórneho rozhodnutia nutné pozeráť ako na nevinného, avšak samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého obvineného. Trestné stíhanie tak zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, že je zároveň spôsobilé vedľa porušenia práva na osobnú slobodu obmedziť či porušiť právo jednotlivca na rešpektovanie a ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti, ako je to garantované v článku 10 Listiny základných práv a slobôd. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie, ktoré bolo realizované v rozpore so zákonom, je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody i vznik nemateriálnej ujmy. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo zastavené, treba hľadať nielen v ustanovení článku 46 ods. 3 Ústavy SR, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v článku 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca.

Krajský súd, ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie účastníkov bolo podané včas a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, podľa § 212 ods. 1 O. s. p. preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní a po preskúmaní ho bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 za použitia § 156 ods. 3 O. s. p.), v napadnutých výrokoch vzťahujúcich sa na vec samú podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil a vo výrokoch

o trovách konania podľa § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, to všetko z nasledovných dôvodov:

Pokiaľ okresný súd rozsudkom zo dňa 18. 10. 2012 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 32.841,13 Eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 2.841,13 Eur od 29. 10. 2009 do zaplatenia, pokiaľ označeným rozsudkom návrh navrhovateľa vo zvyšku zamietol a pokiaľ dopĺňacím rozsudkom zo dňa 04. 12. 2012 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.516,76 Eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania z uvedenej sumy od 29. 10. 2009 do zaplatenia, odvolací súd po preskúmaní označených výrokov i konania, ktoré im predchádzali, dospel k záveru, že okresný súd v predmetnej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel ku správnym skutkovým zisteniam a prejednávaniu veci aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku vo vzťahu k označeným výrokom zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

Odvolacie námietky navrhovateľa (vo vzťahu k výroku o zamietnutí zvyšku jeho návrhu) nepovažoval odvolací súd za dôvodné. Námietka, že napadnutým rozsudkom priznaná výška nemajetkovej ujmy je neprimerane nízka, nie je dôvodná. Okresný súd sa v konaní týmto nárokom navrhovateľa dôsledne zaoberal a vykonané dokazovanie vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O. s. p.. Okresný súd na podklade návrhov účastníkov, najmä návrhov navrhovateľa vykonal dostatočné dokazovanie, ktoré aj podľa odvolacieho súdu preukázalo závažnosť následkov v súkromnom, pracovnom živote navrhovateľa i v jeho spoločenskom uplatnení. Vyhodnotenie dokazovania zo strany okresného súdu, uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku, je vyčerpávajúce, odvolací súd naň v celom rozsahu odkazuje, pretože inak by len opakoval závery, ktoré okresný súd v tomto smere prijal. Navyše skutočnosti uvádzané navrhovateľom v odvolaní smerujúce k tomu, ako mu nezákonné trestné stíhanie spôsobilo rozvrat v jednotlivých oblastiach jeho života, sú len opakovaním toho, čo už prezentoval v prvostupňovom konaní, keď s uvedenými skutočnosťami sa okresný súd v napadnutom rozsudku náležite vysporiadal. Neobstojí ani námietka navrhovateľa, že dôvody, pre ktoré okresný súd zamietol zvyšné nároky na náhradu škody, sú čiastočne nesprávne a čiastočne nepreskúmateľné. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku (str. 21-26) je zrejmé, že okresný súd sa zaoberal jednotlivými nárokmi, ktoré navrhovateľ v konaní uplatnil a ku každému uviedol skutkové a právne dôvody, pre ktoré ich nepovažoval za dôvodné. Navrhovateľ sa v tomto smere v odvolaní obmedzil len na námietku, že porovnaním skutkovej vety uznesenia o vznesení obvinenia s dôvodmi personálneho rozkazu zo dňa 16. 02. 2005 možno konštatovať úplnú skutkovú zhodu, keď vo všetkých prípadoch vznesenia obvinenia pre úmyselný trestný čin je použitý označený dôvod pre prepustenie zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru. Zároveň poznamenal, že ak by nebolo nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia, nebolo by ani personálneho rozkazu o prepustení navrhovateľa zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru. Odvolací súd sa vo vzťahu k uvedenej námietke stotožňuje so závermi okresného súdu, že nároky uplatnené navrhovateľom (náhrada škody za odevné, za výsluhový dôchodok, odchodné) nie sú v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím vydaným v trestnom konaní. Personálny rozkaz zo dňa 16. 02. 2005, ktorým bol navrhovateľ prepustený zo služobného pomeru, nebol v príslušnom správnom konaní zrušený, a preto nebolo možné ustáliť, že išlo o nezákonné rozhodnutie. Za významné považuje odvolací súd poznamenať, že nezákonnosť, resp. vecnú nesprávnosť personálneho rozkazu zo dňa 16. 02. 2005 nemožno vyvodiť ani z oslobodzujúceho rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku zo dňa 13. 02. 2008 a nakoniec ani z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 06. 11. 2008, ktorým bolo odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry proti rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku zo dňa 13. 02. 2008 zamietnuté. Škoda, ktorá navrhovateľovi eventuálne vznikla v súvislosti s tým, že stratil nárok na odevné, odchodné, resp. nepoberal výsluhový dôchodok v požadovanom rozsahu, mohla byť dôsledkom (v príčinnej súvislosti) rozhodnutia o prepustení zo služobného pomeru, nie rozhodnutí o vznesení obvinenia, resp. o väzbe vydaných v trestnom konaní. Podľa odvolacieho súdu nakoniec neobstojí ani námietka navrhovateľa vo vzťahu k zamietnutiu jeho nároku na náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré mu mali vzniknúť v súvislosti s poskytnutím právnych služieb pri predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody. Závery okresného súdu sú v tomto smere v súlade s ust. § 18 ods. 3 veta druhá zák. č. 514/2003 Z. z., keď odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou odporcu, že zákonodarca týmto ustanovením vylúčil z uspokojenia akékoľvek náklady, ktoré poškodenému vznikli v súvislosti s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody vzhľadom na formálny charakter inštitútu predbežného prerokovania. Odvolací súd považuje za dôležité poznamenať i skutočnosť, že navrhovateľ vznik škody v tomto smere ani nepreukázal, nakoľko do spisového materiálu doložil len

faktúru č. 090055 s prílohou č. 1 (č.l. 42-43 spisu), ktorá ešte nedosvedčuje, že navrhovateľ advokátskej kancelárii JUDr. Tatiana Polková, so sídlom G. XXXX/XX, W. plnenie podľa označenej faktúry aj skutočne plnil. Iné (ďalšie) odvolacie námietky zo strany navrhovateľa vznesené neboli. S poukazom na uvedené skutočnosti rozsudok okresného súdu č.k. 14C/192/2009-342 zo dňa 18. 10. 2012 vo výroku, ktorým okresný súd návrh navrhovateľa vo zvyšku zamietol, podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Za dôvodné nepovažoval odvolací súd ani námietky navrhovateľa, ktoré smerovali k vyhovujúcim výrokom rozsudku okresného súdu zo dňa 18. 10. 2012, resp. dopĺňujúceho rozsudku zo dňa 04. 12. 2012. Námietku, ktorá smerovala k nesprávnosti určenia ministerstva spravodlivosti ako orgánu zastupujúceho v predmetnom konaní Slovenskú republiku, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Zo spisového materiálu je nepochybné, že navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody výlučne na ministerstvo spravodlivosti (č.l. 37), ktorý orgán nároky navrhovateľa v zákonom stanovenej lehote neuspokojil. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť a s prihliadnutím na ust. § 27b v spojení s § 4 ods. 1 písm. a), bod 1, písm. k) zák. č. 514/2004 Z. z. v znení účinnom do 31. 08. 2008 (uznesenie o vznesení obvinenia i uznesenie o vzatí do väzby boli vydané v januári 2005 - poznámka odvolacieho súdu), bolo určenie ministerstva spravodlivosti ako orgánu zastupujúceho Slovenskú republiku správne a zároveň i v súlade s judikačnou praxou Najvyššieho súdu SR (3Cdo/194/2010). Práve v označenom rozhodnutí (na ktoré poukazoval v odvolaní i odporca) najvyšší súd vyslovil záver, že z hľadiska určenia, ktorý z viacerých orgánov pôsobiacich na úseku trestného konania je v tom-ktorom prípade orgánom konajúcim v mene štátu, je rozhodujúce, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. V judikovanom prípade Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/194/2010 žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola podaná na Ministerstvo vnútra SR, kdežto v prejednávanej veci navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na ministerstvo spravodlivosti. Nakoľko v trestnom konaní, od ktorého navrhovateľ odvíjal svoje nároky, pôsobili vyšetrovateľ, prokurátor i súd a navrhovateľ podal žiadosť na predbežné prerokovanie nároku na ministerstvo spravodlivosti, odvolací súd dospel k názoru, že ministerstvo spravodlivosti je príslušným orgánom v zmysle § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, písm. k) zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2008. Tomuto záveru nasvedčuje nakoniec i nové znenie ustanovenia § 4 ods. 1 písm. a) zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01. 01. 2013, podľa ktorého v mene štátu koná Ministerstvo spravodlivosti SR aj v prípade, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou odporcu, že navrhovateľ si svoje trestné, resp. väzobné stíhanie zavinil sám. Z rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku sp. zn. PK1TŠ/11/2005 zo dňa 13. 02. 2008 a uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Toš/5/2008 zo dňa 06. 11. 2008 je bez dôvodných pochybností zrejmé, že skutok, pre ktorý bolo navrhovateľovi vznesené obvinenie a následne bol vzatý do väzby, sa stal na základe umelo vytvoreného deja, ktorý bol (umelo) vytvorený činnosťou orgánov činných v trestnom konaní. Ak takýto postup štátnych orgánov bol vyhodnotený v trestnom konaní vedenom proti navrhovateľovi ako extra legem, nemožno podľa odvolacieho súdu uvažovať v rovine tvrdenej odporcom, že navrhovateľ si trestné, resp. väzobné stíhanie zavinil sám. Pokiaľ odporca namietal, že okresný súd pri priznaní nemajetkovej ujmy v peniazoch neprípustne (nad rámec potreby súdneho konania) skúmal zákonnosť použitia agenta, resp. namietal, že okresný súd nemal skúmať otázku nemajetkovej ujmy vo vzťahu k väzbe, odvolací súd tieto námietky nepovažoval za dôvodné. Ustanovenie § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2008 ako i v aktuálnom znení je jednoznačné v tom, že ak vzhľadom na ujmu, ktorá bola spôsobená nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, nie je samotné konštatovanie porušenia práva dostatočným zadosťučinením, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa vyššie uvedeného ustanovenia zák. č. 514/2003 Z. z. má teda svoj právny základ v existencii nezákonného rozhodnutia, resp. v nesprávnom úradnom postupe. V prejednávanej veci práve na základe nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia a v jeho dôsledku došlo na strane navrhovateľa k vážnemu zásahu do jeho súkromného a spoločenského života, k zmene sociálneho statusu i k zmene povolania a sociálneho prostredia. Naviac je potrebné poznamenať, že navrhovateľ si osobitne neuplatňoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ust. § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. (ktoré ustanovenie naviac nadobudlo účinnosť až od 01. 01. 2009), čo znamená, že nárok podľa vyššie uvedeného ustanovenia nebol predmetom tohto konania. Pokiaľ ide o výšku nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá bola navrhovateľovi napadnutým rozsudkom priznaná, odvolací súd sa v tomto smere v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a v podstatných bodoch na tieto dôvody odkazuje. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku výstižne a s logickými argumentmi uviedol, ako nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia a od neho sa odvíjajúce trestné

konanie zasiahlo do jednotlivých oblastí života navrhovateľa. V tomto smere neobstojí námietka odporcu, že okresný súd jasne a konkrétne nepomenoval, k akým zásahom do osobnostných práv navrhovateľa došlo, resp. neuviedol, z výpovede ktorých svedkov vychádzal. Zo spisového materiálu je nepochybné, že všetci vypočutí svedkovia vypovedali v prospech navrhovateľa, čo znamená, že okresný súd nemal v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. každú svedeckú výpoveď v písomnom vyhotovení rozsudku osobitne vyhodnocovať. Svoje závery z vykonaného dokazovania (aj zo svedeckých výpovedí) jasne a výstižne zhrnul na strane 27 s pokračovaním na strane 28 písomného vyhotovenia rozsudku. Podľa odvolacieho súdu neobstojí ani námietka odporcu vo vzťahu k priznanej výške náhrady škody z titulu poskytnutia právnych služieb v trestnom konaní. Ako už správne uviedol okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, navrhovateľ preukázal pokladničným dokladom č. 97/28 zo dňa 11. 11. 2008, že advokátovi účtovanú odmenu zaplatil. Pokiaľ odporca namietal istú nezrovnalosť ohľadne priznaného úkonu právnej služby - účasť advokáta na výsluchu obvineného dňa 15. 03. 2005 (z dôvodu, že vo vyúčtovaní obhajcu zo dňa 06. 11. 2008 sa uvedený úkon nenachádza), odvolací súd považuje za právne významné to, že okresný súd pri priznaní náhrady nevychádzal z vyúčtovania obhajcu, ale priamo zo spisového materiálu sp. zn. PK1TŠ11/2005. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku odporcu, ktorá smerovala k priznaným úrokom z omeškania zo sumy majetkovej škody. Odvolací súd po preskúmaní spisového materiálu mal preukázané, že odporca vo vyjadrení k návrhu nespochybňoval skutočnosť, že navrhovateľ si jednotlivé nároky uplatnil listom zo dňa 23. 04. 2009. Nespochybňoval ani skutočnosť, že žiadosť navrhovateľa prevzal, keď zároveň zo spisového materiálu je zrejmé, že odporca žiadosti navrhovateľa v zákonnej 6-mesačnej lehote (§ 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.) nevyhovel a jeho nároky neuspokojil. Odkaz odporcu na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7MCdo/16/2011 vyhodnotil odvolací súd ako nenáležitý. Z odôvodnenia vyššie označeného uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že odvolací súd posudzoval nárok na úroky z omeškania na základe iných skutkových okolností, keď ďalej z odôvodnenia vyplýva, že najvyšší súd v tejto časti vytýkal odvolaciemu súdu nepreskúmateľnosť dôvodov rozhodnutia a len poznamenal, že judikatúra zaznamenala viacero názorov, medzi inými tiež ten, že právo na náhradu škody vôbec nevznikne, kým poškodený má možnosť žiadať najprv vydanie bezdôvodného obohatenia, a to až do uplynutia premičacej doby pre jeho vydanie a že splatnosť pohľadávky z titulu náhrady škody nastane až rozhodnutím súdu vo veci samej. Jednoznačný právny záver však v tomto smere v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7MCdo/16/2011 zaujatý nebol. Za dôvodné nepovažoval odvolací súd ani námietky odporcu, ktoré smerovali proti výroku dopĺňujúceho rozsudku, ktorým bol navrhovateľovi priznaný nárok vo výške 1.516,76 Eur s príslušným úrokom z omeškania z titulu ušlej mzdy za obdobie od 07. 01. 2005 do 21. 02. 2005. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na rozsiahle odôvodnenie dopĺňujúceho rozsudku, s ktorým sa stotožňuje a v podstatných bodoch na tieto dôvody odkazuje. Nestotožňuje sa s tvrdením odporcu, že okresný súd uvedený nárok nesprávne priznal, keďže nebol uplatnený z titulu rozhodnutia o väzbe, ale z titulu uznesenia o vznesení obvinenia. Odvolací súd uvádza, že ide o nárok na náhradu skutočnej škody, ktorý je potrebné podradiť pod ust. § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. a ktorého základ i príčinná súvislosť vychádzajú práve z uznesenia o vznesení obvinenia. Nešlo teda o nárok podľa § 17 ods. 4 označeného zákona a navrhovateľ ho ani tak neuplatnil, čo vyplýva z jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, ako i z návrhu na začatie konania, ktorý (čo do uplatnenia jednotlivých nárokov) v podstate kopíroval nároky špecifikované v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Právne závery v tom smere, že rozhodnutie súdu o vzatí navrhovateľa do väzby nadväzovalo na rozhodnutie o vznesení obvinenia (ktoré sa nakoniec preukázalo ako nezákonné) už boli podrobne uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku i v tomto rozsudku odvolacieho súdu. Pokiaľ odporca namietal hodnovernosť potvrdenia o mzde navrhovateľa, okresný súd správne vychádzal z potvrdenia služobného úradu navrhovateľa zo dňa 12. 12. 2011, z ktorého je zrejmé, že navrhovateľovi počas výkonu väzby mzda vyplatená nebola. Ak odporca nakoniec namietal, že okresný súd priznal navrhovateľovi náhradu ušlého zárobku brutto, odvolací súd poznamenáva, že bude vecou navrhovateľa, aby si z priznanej ušlej mzdy splnil zákonné (daňové, nemocenské, dôchodkové) odvody. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a právne úvahy potvrdil i výrok dopĺňujúceho rozsudku o priznaní sumy 1.516,76 Eur s príslušným úrokom z omeškania. Pokiaľ okresný súd dopĺňujúcim rozsudkom zo dňa 04. 12. 2012 návrh navrhovateľa vo zvyšku zamietol, tohto výroku sa odvolací súd nedotkol, nakoľko navrhovateľ proti nemu odvolanie nepodal.

Rozsudok okresného súdu zo dňa 18. 10. 2012 v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 04. 12. 2012 vo výrokoch o trovách konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie z nasledovných dôvodov:

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku zo dňa 18. 10. 2012 (strana 30) vyplýva, že okresný súd na daný prípad aplikoval ustanovenie § 142 ods. 3 O. s. p., pričom sa obmedzil len na konštatovanie,

že základná sadzba tarifnej odmeny advokáta bola vypočítaná z výšky súdom priznaného plnenia, že rozhodnutie o výške nemajetkovej ujmy bolo závislé od úvahy súdu, keď ohľadne tohto nároku mal navrhovateľ úspech a že odporca mal úspech v časti zamietnutia nárokov trov vynaložených na obhajobu, nárokov na náhradu ročného odevného, cestového, stravného a výsluhového príplatku. V odôvodnení doplniaceho rozsudku naproti tomu uviedol, že o náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O. s. p., keď vo vzťahu k nárokom na náhradu mzdy mal úspech v prevažnom rozsahu odporca, ktorý však bol rozsudkom zaviazaný na náhradu trov konania podľa § 142 ods. 3 O. s. p. pri zohľadnení všetkých nárokov, a preto mu náhradu trov konania v konaní o vydanie doplniaceho rozsudku nepriznal. Uvedené závery považuje odvolací súd za nepreskúmateľné už len s ohľadom na tú skutočnosť, že predmetom konania bol nielen nárok navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy, ale i nárok na náhradu majetkovej škody, pričom posúdenie tohto posledne menovaného nároku nezáviselo od úvahy súdu, resp. znaleckého posudku. Odporca vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania správne poznamenal, že ustanovenie § 142 ods. 3 O. s. p. bolo aplikovateľné len v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Pokiaľ teda významnou časťou uplatneného nároku bol i nárok na náhradu majetkovej škody, ktorého výška nezávisela od znaleckého posudku ani od úvahy súdu, otázku úspechu bolo potrebné posudzovať vo vzťahu k celému predmetu konania. Okresný súd v novom konaní opätovne rozhodne o trovách predmetného konania, ktoré rozhodnutie odôvodní podľa kritérií uvedených v ust. § 167 ods. 2 v spojení s § 157 ods. 2 O. s. p..

Prvostupňový súd rozhodne i o trovách odvolacieho konania, ktoré účastníkom eventuálne vznikli v súvislosti s verejným vyhlásením rozsudku.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.